

ARHIEPISCOPIA TOMIS
BIBLIOTECA Nr. 12344

TOMIS

REVISTĂ EPARHIALĂ DE CONSTANȚA

CEL CE VA BEA DIN APA, PE CARE O VOIU DA EU
NU VA INSETA IN VEAC. — IOAN IV. 14

S U M A R :

1) Urare de Sărbători	+ <i>Eugeniu Episcop Locot.
al Eparhiei Tomisului</i>
2) Cântați Domnului tot pământul !	<i>Preot Teodor Samuilă</i>
3) Gânduri de Crăciun	<i>Preot Vasile Nartea</i>
4) Axa Bisericii	<i>Preot C. Pâslaru</i>
5) Betleemul	<i>Diacon Alex. Marin</i>
6) Slavă întru cei de sus și eroilor noștri	<i>Pt. Ec. Mihail Buric</i>
7) Marțorii Patimilor	<i>Diacon Alex. Marin</i>
8) Știri și fapte	<i>Preot C. Pâslaru</i>
9) Circulări Protoieriiilor	*
*
*
10) Posturi vacante	*
*
*
11) Diverse	*
*
*

T O M I S

Revistă oficială, lunară, eparhială, de Constanța.

Sub patronajul Prea Sfințitului

EPISCOP LOCOTENENT EUGENIU

Întregului nostru cler și popor din Eparhia Constanței

Cu ocazia Sfintelor Sărbători ale Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos și Anului Nou, 1943, transmitem întregului nostru cler și popor, toate urările de bucurie și sănătate, rugând pe Dumnezeu, ca anul ce vine, să aducă liniște, pace și înfrățire, atât Țării noastre, cât și întregii creștinătăți.

Cu arhierești binecuvântări.

† EUGENIU
Episcop Locotenent
al Eparhiei Tomisului

Cântați Domnului tot pământul !

Nașterea Domnului Iisus Hristos, este evenimentul istoric cel mai important din crugul anilor și care s'a întâmplat atunci «când a venit plinirea vremii și a trimis Dumnezeu pe Fiul Său, născut din femeie» (Filip 5⁸).

Dacă urmăim pe Dionisie Exiguus, autorul erei creștine vulgare, sau pe monseniorul Emil Bougand în «Le Christianisme et le les temps présents», această plinire a vremii a avut loc în anul 754 al Romei ori 747 opiniază cel din urmă. După părerea cea mai autoritară această «taină din veac ascunsă și de îngeri neștiută» se dă pe față lumii nu mai târziu de anul 750 a. b. u. c. când se știe că a murit sângerosul Irod. În acest timp deci, Fiul lui Dumnezeu prin încorporare devine Fiul Omului, ca să repună în grația Dumnezeieacă, neamul omenească răvășit de moarte prin păcatul neascultării.

Jicnirea paradisiacă urmează a fi ștearsă prin meritele prisositoare al lui Adam cel Nou.

„Si homo non perüset, Filius hominis non venisset“ zice fericitul Augustin. Astfel se efectuiază miracolul Teandric, când «Cuvântul trup s'a făcut» și când «cele cerești au dănuțit împreună cu cele pământesti»

Prin recensământul ordonat în numele lui August de către Publius Sulpicius Quirinius, guvernatorul Siriei, în Betleemul Iudeiei se împlinește proorocia lui Mihea: Și tu Betleeme, pământul lui Iuda, mic ești între orașele Iudeiei însă din tine va răsări povățuitorul lui Irael». (Mihea 5¹)

Iosif, logodnicul Mariei cea aleasă a fi Maica Domnului, făcând parte din familia lui David a cărui obârșie se trăgea din Betleem, merge să dea împlinire poruncii pentru recensământ.

Faptul acesta istoric, care de aproape două mii de ani se vestește omenirii, nici odată nu va ajunge a fi conceput ca o banalitate. Iată cât de frumos este redat de Bongand în cartea pomenită.

«Când sosiră la Betleem, ei găsiră orașelul plin de mișcare și de sgomot, gemând de numărul streinilor. Toate casele erau ocupate. Acest grup neînsemnat din Nazaret, acest tâmplar din Galilea, această mamă, acest copil care se naștea, nu găseau nici un loc pentru ei, după cuvântul atât de simplu dar și înțepător al Sf. Luca. Ce era de făcut ?

Probabil că alungați dintr'un loc îa altul și negăsind adăpost nicăieri, Iosif și Maria își îndreaptă gândul înspre Hebron, care este numai la două leghii depărtare de Betleem și unde, dacă s'ar fi silit să ajungă, ar fi putut găsi găzduirea, care i-ar fi despăgubit de toată osteneală. Ieșiră prin urmare din oraș prin poarta dinspre miazăzi și luară drumul Hebronului. Dar fie că venise ceasul Mariei, și ea simți acolo la porțile Betleemului, primele semne de naștere, fie că i-a prins noaptea și osteneala drumului nu le-a mai îngăduit să meargă mai departe, ei fură nevoiți să se oprească. Ei zăriră deci o peșteră care slujea drept staul de vite, un fel de scufundătură cu un acoperiș mic în față, în felul aceloră pe cari le construiesc și azi Arabii și cari sunt atât de multe în orient. Se adăpostiră acolo și în sărăcia cea mai de-

săvârșită, Maria aduce copilul său pe lume. El ieși din pântiecele său neprihănit, ca o rază de soare, fără jicnească sânul ei de mamă».

Toate acestea se petreceau în cel mai desăvârșit anonim pentru oameni, dar cerul prin psalmodierea îngerilor se umplu de măreție, vestind și luminând în noaptea pământească: «Slavă între cei de sus lui D-zeu și pre pământ pace între oameni bună voire».

Așa începe viața istorică a lui Iisus și nașterea sa din sân fecioresc. este temeiul credinței și bucuriilor noastre. De-atunci viața omenirii s'a schimbat radical sub influența celui născut în peștera betleemică. El a exercitat această influență asupra vieții omenești, asupra persoanelor aparte, asupra popoarelor întregi, asupra tuturor formelor sociale și de Stat pe toată întinderea pământului.

S'a reprodus o reformă adâncă în politică, în legiferare în ideile morale ale oamenilor, în concepția și cugetarea lor. S'a distrus păgânismul, care intruchipa tot întunericul și toate ranele omenirii văzute, a rupt lanțurile rătăcirilor și superstițiilor sălbatice, ale viciului și brutalității. La aceasta s'a ajuns prin schimbarea sufletului omenesc. prin luminarea minților și îmblânzirea inimilor. Dela Hristos apare „Noul om“ necunoscut până atunci, apare „noua creatură“ după cuvântul Sf. ap. Pavel.

Și toate acestea trebuiesc interpretate ca o convertire a istoriei și ca o intrare a ei în armonia dumnezească.

Este o armonizare a Cerului ca pămanșul. Este aș putea spune o înălțare a ordinii pământești pe plan ceresc și o altoire ori grefare a acestuia în ordinea pământească.

Aceasta a isbutit-o Dumnezeuescul Prunc prin spiritul său. Numai impioșii și înfumurații hipertrofierilor raționaliste ca un Rénan, Straus, etc. vor fi de acord cu Emil Ludwig cari în prefața cărții sale „Fiul omu-

lui explică toată această transformare petrecută în omenire cu aceste cuvinte : Și totuși, izvorul prodigioasei sale acțiuni și influențe, nu rezidă în spiritul său ci în inima sa omenească. Acești neputincioși în a înțelege miracolul încarnării cuvântului, nu vor ști să se apropie de ieslea din Betleem cu accente de piozitate descriptivi cum face un Giovanni Papini, un François Mauriac ori Bougand în ale lor cărți referitoare la viața lui Iisus. De vreme ce cunoscând pe Dumnezeu, nu ca pe Dumnezeu l-au mărit sau i-au mulțămît, ci au rătăcit în cugetele lor și s'a întunecat inima lor cea neînțelegătoare. Zicând că sunt înțelepți au înnebunit" (Romani 1²¹-2³).

Cine se apropie cu smerenie de Hristos și-l cuprinde cu duiosie duhovnicească în inima sa, acela are adevărata înțelegere căci zice Sf. Ap Pavel „Prin credință din inimă se capătă neprihănirea“.

Asfel conceput raportul nostru cu Hristos putem spune că „viem, ne mișcăm, și suntem în El“. Prin nașterea Sa în Betleem El se face începătură a mântuirii noastre, iar prin viața sa mistică pe care o aflăm ca o prelungire a celei istorice, în Biserică, ne putem renaște realizând în noi „omul duhovnicesc“.

Viața mistică pe care Hristos o trăește în Biserică este plenitudinea aceleia pe care a trăit-o istoric. Numai așa putem spune „Christus heri et hodie ipse et in saecula“. Să nu fim numai slăvitorii nașterii Domnului ca ceva din Iisus Hristos, să se manifeste în fapte concrete din existența noastră.

Judecându-ne ca popor noi Românii arătam tuturor, că născuți în credința creștină înțelegem și ne batem într'un războiu sfânt ca să facem prezent pe Hristos în sufletul celor pângăriți de comunism. Vrem să facem ca și aceștia să cânte Domnului.

Pruncul născut în Vetleem a venit ca să dea satisfacție dreptății lui Dumnezeu care a fost adânc jicnită prin neascultarea protopărinților.

Tot în scopul de a repara o nedreptate ne găsim cu arma în mână tocmai în inima Rus'ei. Și am pornit la treaba aceasta cu nădejdea în laurii biruinții.

Crăciunul anului 1942 stă martorul frumoaselor noastre afirmări naționale, dar și al atâtor lacrimi și necazuri. Lipsurile adesea par a fi copleșitoare.

Sărăcia în care a venit pe lume Cristos ne îndeamnă la renunțare și la limitarea trebuințelor cu scop strict egoist. În schimb când interese de ordin obștesc reclamă fapta generoasă, apoi să nu uităm că Mântuitorul ne îndeamnă cu astfel de cuvinte: „purtați sarcina unul altuia”.

Tradiționalul sărbătorim cu bucurii pentru mari și pentru mici. După cum Hristos a venit pentru toți, tot astfel și bucuria praznicului Său să fie pentru toți. Să aibe parte de ei și văduva împovorată, și orfanul în amintirea căruia stăruie bunătatea părintelui său jertfit pentru țară, cât și familiile celor cari străjuesc tihna Sărbătorilor noastre.

„Hristos pe pământ, înălțați-vă”.

Pr. Teodor Samuilă

Gânduri de Crăciun

Nașterea Domnului nostru Iisus Christos a fost de actualitate nu numai acum două milenii, ci cu cât se îndepărtează în timp, cu atât ia proporții mai mari.

Chipul celui ales să mântuiască lumea a atras atenția tuturor: a is'oricilor, cari au căutat să-i fixeze persoana umană în timp și spațiu, a pedagogilor, cari l-au pus ca țintă a educației, a filosofilor, cari au îngenunchiat lângă sistemele lor neputincioase, orbiți de măreția lui Iisus.

L-au cântat poeții, cari s'au preumblat cu imaginația

lor pe culmile însořite ale cerului, L-au slăvit îngerii lui Dumnezeu din înălțimi.

...Incerc să închid ochii m nții. Las sufletul liber.... Conturul lumii înconjurătoare dispăre. Ecoul vocii îngerilor se aude, par'că, undeva departe, implântându-se în văzduh, spărgând spațiile interplanetare, ondulându-se puțin, pe unde întâmpină rezistență, și coborînd în jos către planeta noastră, care arde în flăcări..

...Deschid ochii minții și mă afund în trecut.

Sparg colbul vremii și revăd minunea întocmai.

Văd un oraș patriarhal, înconjurat de munți, asemenea unui trandafir frumos, care-și deschide corola înspre cer, cum a comparat fericitul Ieronim, orașul Bethlehem

...O fecioară orfană, de o frumusețe îngerească, model de curățenie, de smerenie, de nevinovăție, de credință puternică și sinceră.

...Un copil născut de curând, cu ochi scânteetori de divin, cu bucle mari ondulate și revărsate peste frunte, așa cum ni L-ar arăta imaginația.

...O iesle, în fine, unde odihnesc câți-va ogrinji și.. dejur-împrejur... aburi ridicându-se în valuri în sus, iar în țării cuvintele: „Slavă intru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace. între oameni bună voire“, sburând ca niște păsări din paradis.

Un pictor de seamă ar putea, din câteva aruncături de pensulă, să redea imaginea minunei întocmai.

Să ne oprim un moment la marginea neantului și, cu sufletul curat, să medităm asupra Nașterii Domnului...

Dacă ar reuși fiecare să materializeze această faptă, atât de duioasă prin măreția ei, așa cum o vede mintea eruditului creștin, câte învățăminte n'ar putea scoate din ea.

Simplitatea și modestia, care nu mai sunt decât oaspeți neprimiți în sufletele noastre, ar lua proporții de îngerească covârșire.

Sufletul s'ar desbrăca de haina geloziei și ghiața ce-l acopere s'ar topi și ar emana din ea miresme de duh sfânt,

iar armele vrășmașe ar amuți și s'ar prăbuși la pământ, dinaintea CRUCII, pe care vor s'o încrusteze în inimile a 80.000.000 de apostatați, armatele noastre.

Bolnavul n'ar mai suferi, săracul n'ar mai ofta, iar lacrima caldă a văduvei și orfanului s'ar usca la căldura dragostei lui Iisus.

Și anul acesta așteptăm cu aceeași nerăbdare Nașterea Domnului Iisus. Il așteptăm să vină așa ca acum două milenii, să străbată cu picioarele Sale toate cărările de seamă ale lumii, să cuprindă cu privirea Lui toate orizonturile acesteia, să potolească cu vorba Lui dulce toate inimile sbuciumate, întâlnească în cale, să-Și verse sângele Său pe cruce, pentruca noua Sa învățătură, cu căldura ei angelică, să se poată cimenta în inimile atâtor credincioși.

Il așteptăm să ridice mâna Sa în semn de binecuvântare, peste armatele ce-I sunt împotrivă și cu același glas blând, de acum două milenii, să le spună celor ce se turbură zadarnic „Pace Vouă“, nemernicilor, cari ați lepădat credința, iar dacă aceștia nu vor asculta, să-și ridice giasul său de tunet și să poruncească hidrei anacronice din răsărit: „potolește-te“, căci valurile tale se vor sparge ca și ale mării Tiberiade înfuriate și vor fi înghițite de neant.

Il așteptăm să vină și să împletească dragostea Sa la vitejia noastră, așa ca și în trecutul nostru istoric, să lupte alături de noi, prin sclipiri de luminițe și ecou de cântări îngerești, prin duh de evanghelie și foc de sacralitate amare.

Să spună dușmanilor noștri din cele patru puncte cardinale: „Eu sunt calea, adevărul și viața“ și să ridice alături de noi, stindardul dreptății românești, pe toate teritoriile pierdute, prin nesocotirea celei mai sfinte dreptăți românești.

Preotul Vasile Nartea

Parohia Mangalia

Axa Bisericeii

Ce nuanțe încântătoare pe tabloul serafic și pitoresc totdeauna, tablou sublim ce ni se înfățișează privirilor noastre, cu ocazia Nașterii Domnului și a Anului Nou. Dacă cineva ar avea puterea, să pătrundă în toate casele, să observe și să simtă totată izbucnirea sufletească din aceste sărbători, să pășească alături de fiecare și de toți copiii, sau chiar maturii, care umblă cu colinda, cu steaua, cu sorcova, cu plugușorul, ursul, capra, irozii, călușarii și alte și alte forme, în care se toarnă atât credința, cât și bucuria din sufletul fiecăruia și care își găsesc calea expresiei lor exterioare prin aceste prea frumoase obiceiuri, atunci și-ar da seama acest observator, că toate obiceiurile ce s'au țesut în jurul sărbătorilor creștine, au un rost și un sens, mult mai adânc decât acela, pe care în mod obișnuit îl vedem. Sau dacă cineva ar putea privi de undeva de sus peste toate sărbătorile creștine mari și mici, peste toate manifestările și obiceiurile sădite în popor și peste atitudinea întreagă a omului față de ele, ar vedea atunci că aceste trei lucruri: sărbători, obiceiuri și om, se îmbină, se înfrățesc și ne indică drumul spre înțelesul acela adânc, pe care aparența nu ni-l redă complet.

Aici vedem dragostea lui Dumnezeu față de creația Sa și dorința arzătoare a omului exprimată prin aceste manifestări, cu credința că se apropie de Dumnezeu, iar aceste două elemente au dat ca rezultat carburantul, care încălzește sufletul omului și care va alimenta întregul motor al omenirii până la judecata cea din urmă, readucându-l pe om în fiecare an tot la același izvor, ce stă la baza sărbătorilor și obiceiurilor creștinești, la Dumnezeu Creatorul, Dumnezeu Mântuitorul și Dumnezeu Sfințitorul. În fața acestui Dumnezeu, se întâlnește omul cu Vitelemul, cu Iordanul, cu Golgota, cu Învierea, cu Cincizecimea și cu Judecata, și tot aici vede el, care a fost începutul lumii și care va fi sfârșitul ei. Aici la acest popas, pe care mașina omenirii îl face în fiecare an în fața sărbătorilor și obiceiurilor creștine, omul se rostește în fața atotputerniciei, se adâncește în sensul veșniciei și îmbracă adevărata haină, cu toată urzeala

nostalgiei și cu toată expresia călătorului, ce urcă mereu spre tainele veșniciei și nepătrunderii Divine și spre feeria locului pierdut de strămoșul Adam.

Un lucru asupra căruia credem să e necesar să ne oprim puțin, este faptul că obiceiurile și sentimentele, care le însoțesc, se repetă în fiecare an la sărbători și în acelaș fel și ca orice lucru care se repetă, ele ar putea deveni ceva comun, sau obișnuit. În cazul acesta, obișnuința e semnul unei primejdii, al unui pericol pentru tot ceea ce se leagă de tradiție și constituie pentru viața creștină rostirea și importanța bunurilor noastre sfinte.

Termenii de mai sus: carburant, motor și mașină, ne trimet cu gândul tocmai la lucrurile ce sunt construite pe baza unor anumi e principii perceptibile și după aceia prin intervenția omului aceste construcții merg automat în chestiunea asupra căreia ne oprim aici, tocmai în acest – senz – vedem pericolul, ce ar rezulta pentru biserică și pentru idealul urmărit de ea, în mecanizarea datinilor, sau a învățăturei creștine. Aceasta ar însemna că noi căutăm în aceste sărbători și în frumoasele obiceiuri ce le însoțesc, numai prilejuri de distracție și de manifestare exterioară, lucru ce n'ar mai corespunde cu înțelesul lor adânc, care nu poate fi deloc, ceva automat. Căci — spre exemplu — deși ne place să numim universul o „complexă mașină“, cu legi fixe și imutabile, cu legi, în care nu poate interveni nimeni decât autorul lor, (dar bine înțeles, altfel decât fabricantul, sau mecanicul pe o locomotivă) și deși din strana cealaltă îl numesc pe acest autor, marele inginer, marele constructor, marele arhitect, marele mecanic etc., totuși e de observat că universul cu toate celulele și stihiiile lui, din care multe nu s'au făcut cunoscute încă învățaților acestui veac, nu este pus chiar în condițiunile unei mașini mecanice, sau automate. Peste univers și peste toate legile lui, stă Dumnezeu, ca ființă atotputernică și conștientă și alătura de aceste legi stă omul, ca ființă liberă și cugetătoare, iar acestea toate nu merg automat ca o mașină. Deci numai în senz impropriu intervine în vorbire numirea de „mașina omenirii“ și numai ca o broderie intervin în text obiceiurile, de care pomenim.

Dumnezeu, omenirea și creștinismul cu toată complexitatea

ce se ține de aceste trei noțiuni, sunt mai presus decât toate mărunțișurile și chiar peste toate capodoperele, ce se pot analiza și cunoaște pe cale empirică de către om, și până în cele mai mici amănunte ale lor. Aici intervine necunoscutul, pe care dacă nu-l putem pipăi și intui, îl simțim și trebuie să-l încunoaștem. În creștinism însă, Dumnezeu s'a făcut cunoscut omului, Hristos l-a răscumpărat și trimetând Duhul Sfânt apostolilor și prin ei preoților Săi, omenirea se poate mântui. Toată istoria aceasta se repetă și se rozumă în fața creștinilor la Sf. Sărbători de peste an. Acest lucru îl vedem și acum, cu ocazia acestor Sfințe sărbători, când Dumnezeu se descopere prin Fiul Său omului și când omul cutează să se apropie de Mântuitorul său. Deoparte Dumnezeu care vrea și de altă parte omul care dorește, iar între aceste două părți stă sufletul din om, care fuge de moarte și viața care pulsează în tot universul. Sufletul și viața sunt realități pe care nici-un geniu, sau arhitect de pe pământ nu le-a putut construi și nici nu le-a putut reda. Aceste realități nu se pot mecaniza și nici nu se pot conduce automat; nici de cei slabi și nici de potențaii veacului acestuia. Deaceia lumea cu toate complexitățile ei pusă în cadrul vederilor creștine trece dincolo de preocupările de ordin omenesc, ce pot lăsa urme materiale, sau mecanice în viață. Creștinismul a fixat omului un idial, către care acesta trebuie să urce, iar mijloasele cu care omul poate cuceri culmea de glorie a acestui idial, sunt spirituale. Omul ca ființă rațională, având la îndemână grația sfințitoare ce i se dă prin biserică, își poate agonisi mijloacele spirituale necesare mântuirii. Pentru aceasta e necesar pe lângă altele, să aleagă binele de rău și să facă numai binele.

De altă parte satana se vrășmășește cu fiecare din noi, căutând să ne oprească de la bine și în această vrășmășie învinge numai sufletul tare și înarmat cu armele lui Hristos, ca un bun strateg creștin, iar cei ce nu vor porni spre glorie pregătiți astfel, vor rămânea pe cale. Iată dar pentru ce toată atențiunea noastră trebuie îndreptată către SUFLET și pentru ce sufletul trebuie înarmat cu cele ce i le dă Hristos prin biserica Sa.

Axa bisericeii lui Hristos, vine de la Dumnezeu și trece prin suflet la om. Deaceia în jurul sufletului trebuie să grupăm toate mijloacele harice și evanghelice, iar obiceiurile de Crăciun, de Anul

Nou, de Înviere etc., care sunt așa de frumoase și adecuate învățătorei creștine, nu trebuie să ia aspect de sărbători formale, de manifestări exterioare fără miez sufletească, sau de repetiri periodice și mecanice lipsite de căldura duhului creștin, ci puse sub scutul adevărului creștin și al Evangheliei, să fie transformate în realități spirituale și folosite ca arme împotriva satanei și a tuturor duhurilor lui, ce luptă cu neamul omenesc. Acestea sunt deja bunuri spirituale de care biserica nu se mai poate lipsi, ca de ceva ce a intrat în patrimoniul ei și în patrimoniul public totdeodată. Să le folosim deci, spre binele bisericii, spre întărirea neamului și spre izbăvirea sufletului ca unelte auxiliare pe lângă instrumentele Duhului Sfânt rânduite de biserică. Pentru aceea ele trebuiesc ferite de formalism și altoite cu ramuri din Evanghelia lui Iisus, ca să nu se mai zică că sunt obiceiuri încreștinate, ci să ajungem odată să spunem cu toată certitudinea că ele sunt — obiceiuri creștinești. — Să încreștinăm dar, toate obiceiurile moștenite din tradiție și practicate în popor, iar dacă nu reușim să facem acest lucru, cel puțin să le ferim de influențele străine, ce ar atinge senzul învățătorei creștine, sau sufletul omului. Căci dacă în calea sufletului nostru s'ar așeza ceva, ce l-ar împiedica, sau l-ar întârzia în drumul spre idialul creștin, atunci toată cultura, toată tehnica și întreaga civilizație sunt lucruri ce nu ne-ar putea fi de folos „că ce ar folosi omului de ar dobândi toată lumea, iar sufletul său îl va pierde?“ Mat. 16-26.

Sufletul dar trebuie mântuit. Și pentru acest scop trebuiesc folosite și lucrurile mari, dar și cele ce ni se par puțin importante.

Așteptăm sărbătorile nașterii Domnului și cu toate greutățile ce ni le aduce războiul, cu toată criza și cele ce se țin de aceste timpuri, creștinii le vor serba în duh și în adevăr și nu vor uita nici de frumoasele noastre obiceiuri, dar acum mai mult ca oricând e nevoie ca Domnul nostru Iisus Hristos, să se nască în sufletele noastre. În sufletele credincioșilor și în sufletele preoților Lui. E un adevăr istoric incontestabil, că Iisus s'a născut acum 1942 de ani în Vitleem, în chip real, dar El nu s'a născut deloc pentru cei ce nu l-au primit încă, în sufletele lor.

Acest lucru trebuie să-l realizeze biserica și aici trebuie să ajungem cu tot ceea ce ne pune la îndemână Evanghelia și tradiția. Dar în centrul tuturor preocupărilor acestea stă preotul.

În sufletul preotului Hristos trebuie să aibă locuință permanentă aici pe pământ. Din sufletul lui se revarsă învățătura și își predică Iisus Evanghelia în lume. Prin preot Iisus se naște, se jertfește, iubește, mustră, suspină și se bucură, îndeamnă și oprește, avertizează și laudă. Prin preot trăește biserica lui Hristos. Căci dacă n'ar fi preot, ar lipsi Tainele, ar lipsi Liturghia, ar lipsi Euharistia și n'ar mai fi acela ce mijlocește între Dumnezeu și om, iar sufletul s'ar pierde. Prin preot biserica învinge și tot prin el ea poate cădea. Deaceea pe de o parte spun Sf. Cărți, că și îngerii din cer ar dori să vadă și privească ce fac preoții în Altar și la cele Sfinte, iar pe de altă parte poporul pune în sarcina preotului tot ce se întâmplă în biserică fie bine, fie rău. E mare taina preoției și e nespus de important rolul ce îl joacă ea, spre mântuirea sufletelor. Prin preot trăește Hristos în lume. Prin preot câștigăm viața veșnică.

Frate dragă, în sufletul frăției tale trăește Hristos? Sau El nici nu s'a născut încă pentru tine? Ți-ai pus vreodată această întrebare? Slujești împreună cu El la Sf. Altar?

Dacă da, Stunci află că îl poți predica cu succes și în parohie la tine și chiar peste hotare, iar dacă nu, nu mai încerca să minți. Dumnezeu știe precis și lumea poate vedea, dacă axa Bisericii lui Hristos trece sau nu, și prin sufletul și inima ta.

PR. C. PÂSLARU

Betleemul

Altădată nu erau șosele, cum șerpuesc astăzi de-a lungul și de-alături Palestinei, și drumurile erau greu de străbătut. Nisipul fugea de sub pași călătorului ca argintul viu. O lumină orbitoare, răsfrântă de pe nisipul ars de soare, clocoțeste'n valuri de zăduf, ridicându-se pe sub ochii jumătate închiși ai călătorilor. Zarea, pe alocuri măslinie de boarea ră-

coroasă a pădurilor de măslin, contrastează armonic cu albastrul cerului împăcat cu norii.

Când însă cerul palestinian este frământat de răscoala vânăta a norilor, albastrul, ca doi ochi avari, râde sgârcit spre inimiile celor ce-l privesc.

Iar când pe globul european, iarna se'ntoarce sălbatecă și șoimănă de pe unde a plecat, Betleemul cunoaște mai puțin asprimele ei. Drumuri, întinse și netede ca o curea de transmisie, te duc cu siguranță spre Betleem, în orice anotimp. Mai ales Wadi el Bababi, cum e botezat, drumul drag și scump al evreilor. E scump, căci din toate amintirile sfinte ale V. T., marginile lui, doar, mai poartă una: Mormântul Rachelei. Atât le mai aparține. Aproape de Betleem, drumul e îmbrățișat de o pădure de măslini. Cum se slăbește cleștele îmbrățișării, drumul se înfige ca o săgeată în inima evangelică a Betleemului. Altădată... sătuleț sărăcăcios, cu case pitice, încercuit de văi înșorite și de păduri de măslini; astăzi orașel cu perspective frumoase. Altădată pustiu și liniștit, iar mai pe urmă plin de larmă și de lume venită să se prosterne pe locul unde s'a născut Dumnezeu cel răstignit. De-atunci Betleemul n'a mai știut de liniște și singurătate. În el vor pelegrina continu toate neamurile. Străzile, ca niște colosale vizuini vor vărsa mări de capete, iar zidurile vor răsfrânge ecurile tuturor limbilor. Pe lângă iesle vor răsări capele, biserițe, biserici monumentale, altare - arhitectonice și preoții vor liturghisi în toate limbile pământului, fără întrerupere, aci și pretutindeni, până la urâciunea pustuirii. Și de aci... firul istoric al faptelor e rupt, sfârșit... Apocalips...

Pe atunci era liniștit și pustiu Betleemul. Numai de câteva ori, dealungul istoriei sale, Betleemul a cunoscut câteva excepții dela această regulă. Dela Nașterea Mântuitorului până azi el n'a mai cunoscut liniștea. Criza aceasta va fi incurabilă de alungul tuturor secolelor p. H. Ea a început din clipa când s'a ordonat recensământul, sub Irod cel Mare.

Patru zile întregi au făcut Iosif cu Maria, dela Nazaret până la Betleem, spre a fi recenzați. Pierduți în marea de anonimă a gloatei răscolite de porunca Cezarului, zi și noapte au călătorit fără contenire spre Betleem. Plecând să se înscrie în registrele celor ce voiau să știe câți supuși stăpânesc, nu se aștepta Fecioara că, pornind doi la drum, se vor întoarce trei.

Soarele somnoros își așternea de culcare o jurubiță de arnici roșu pe grumăzii orizontului: preț de sânge pentru o zi de trudă. Noaptea, firavă și timidă la început se svârcolea

acum după dealuri de cenușe. Îndată va lovi cu întuneric rece și negru. Raze de lumină se culeg anemiate de prin unghere, icnind muribund. Le scoate din luptă o lege a universului—altfel lumina nu cunoaște învingeri. Ostilă și resemnată, cedă ca doi ochi bătrâni în orbitele adânci. Pe drumurile ce vin dinspre răsărit, cadența sonoră, a unor pași zoriți, spintecă opaca liniște nocturnă.

Luminile de seară, departe, delimitează undeva în împărăția întunericului, spațiul Ierusalimului culcat, ca într-o perspectivă de desemn. Templul înalță un evantai de gemuri luminate, încoronând estetica de noapte a orașului.

O fi fost târziu cândau ajuns la Ierusalim. Poate că autoritățile vor fi fost culcate, sau prestând încă serviciul recensământului. Ce oră o fi fost când s'au prezentat regelui, și cu ce zapise nu știm; poate cu vr'un pașaport dela Quirinius. Poate să fi fost devreme, poate să fi fost târziu, iar regele dormea sau veghea menținerea ordinei, ori așteptând ștafetele cu vești. Cei trei călători regești dădură de veste și Regele îi primi imediat și bine. Când sfârși audiența, compezența regală îi însoți până la porțile cele zăvorite și ferecate. Afară, istoria, pe care i-o depănaseră magii cei nobili se confirma: păstorii cântau, îngerii băteau văzduhul cu aripi albe, concertând imne de slavă celestă, parcurgând spațiile interplanetare, ca gândul de iute, stelele licăreau mai adamantin, florile răspândiau un parfum deosebit, iar un luceafăr de proporții neobișnuite croia drum spre ieslea cea minunată. Dece nu s'a dus regele odată cu magii la închinare? Sau ce-ar fi făcut luceafărul dacă Irod ar fi pornit cu magii spre ieslea cea minunată? Oare nu l-ar fi purtat spre alte locuri, spre a deruta infama sa răsbunare?

Regele trânti porțile și se'ntoarse spre palat. Ii fu frică să intre. O groază fără seamăn îl cuprinse. Iată-l, speriat de umbra lui, fuge din colț în colț. Lovește puternic în tot ce-i stă în cale. Slugile se prăpădesc alergând spre Rege. Irod tremură, holbează doi ochi turburi, își strânge capul zdruncinat cu o pereche de palme late; îl strânge tare ca pe un butoi, căruia i-au plesnit cercurile. Tâmpilele bat nebune, inima la fel, numai ochii cei roșii și turburi nu varsă lacrimi, căci n'au vărsat niciodată; două fântâni părăsite, pline cu gu-noae și stârvuri.

Cine este acela care cutează să-mi neliniștească domnia, când sceptrul din mână e încă plin de sânge? Cine oare, cine ?...

Ce val nebun al sorții spre mine îl împinge, când oa-

stea mea-i stăpână pe forță în cetate. Când peste tot pământul din Sfânta Palestină este lrod stăpân?»

Un gând sinistru îi încolți în minte. Satana îi strecură în minte planul scelerat. Să-L ucidă acum, când e mai mic și slab. Chemă din nou pe magi. Ii sfătuie cu mari promisiuni, ca după închinare să i dea și lui de veste în ce palat se naște al slavei împărat. Căci și lrod se cade să se închine unui as fel de împărat!

Craii pricepură nesăbăduitul plan. Astfel funesta crimă a fost descoperită de Pronia Cerească, și magii s'or întoarce, după închinare și dăruire, pe altă căi ascunse.

Plecară înțeleși. Luceafărul porni și el. Imne de mărire umpleau văile și cerul. Cohorte de îngeri psalmodiau divin: «Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pre pământ pace, întru oameni bună învoire».

Arhanghelii trâmbițau, păstorii cântau și mărturiseau. Un duh înfrășitor îi aduna de pretutindeni, să se închine preamărind Dumnezeu Prunc. Gura păstorilor simpli teologisește înalt și cucernic.

Maria cea Fecioară se minuna și păstra, în inima sa, colierul mărturisirilor lor. Bunavestire capătă tot mai mult caracterul unui eveniment, care se întâmplă o singură dată pe lume. Iosif nu mai căuta fricos să fugă de osânda oprobiului public. Nașterea Mariei, cu cauzele ei neomenești, nu mai constituie pentru el o surpriză, neinteligibil cuprinsă de spiritul lui modest. Privirile pe sub sprânceană nu-l mai neliniștesc și nici nu-l mai supără bănuitoare. Pentru el, care luase sub aripi ocrotitoare de sfânt blând și bătrân pe Fecioara Maria, nu pentru a întemeia un cămin, ci spre a o feri de legea evreiască, nedreaptă și farisaică, ucigătoare cu pietre a fecioarelor care nasc nefiind căsătorite, legitim — fenomenul nașterii acesteia — nu numai că-l neliniștise, știindu-se nevinovat, dar până într'atât îl minunase că-l făcuse să recurgă la o rușinoasă dezertare din acest oficiu. Credea orbește în cinstea fără pereche în lume a Pururea Fecioarei, dar îl neliniștise misterul care plasa în jurul acestui fenomen supranatural.

Prea mare cinste pentru un teslar umil și fără reputație, din Nazaret. Nu sunt atâtea persoane, atâția demnitari, atâtea palate în Ierusalim, care sunt mai indicate pentru acest act unic în istoria lumii?

Scripturile sunt prea mari și sfinte ca să se împlinească cu el! Pământul și casa sa sunt prea neîncăpătoare pentru un Dumnezeu coborât. O împăcare între Creator și păcătoasa

creatură va trebui pregătită cu fast religios, cu o recepție aleasă. El nu cunoaște această manieră a timpurilor și nici nu are cu ce s'o pregătească. Va fi poate pe undeva un neam ales, căruia Dumnezeu i-a mai vorbit și încredințat misiuni cândva. Din neamul teslarilor nu s'a aflat nici un vas ales, gândea Iosif. Dar Dumnezeu începu să-l arate vrednic. Fecioara cea mai curată decât Heruvimii sub streășina lui va fi ocrotită. Ii va fi frumoasă și înțeleaptă fică a bătrânețelor lui. Cinstea ce i-se făcuse cu ocrotirea Curatei Orfane, vlăstar de descendență regească, nu numai că-l obliga, dar îl făcea părtaș la o mulțumire că putea adăposti sub strașina lui săracă, un licăr din strălucirea regească apusă a Ierusalimului. Il înfricoșă generozitatea gestului Dumnezeesc.

Poate că și gândul că neamurile și prietenii, cunoscuții și vecinii, necunoscători ai Înaltei Cauze — ai acestei singulare și sfinte minuni—îi vor face reproșuri, bănuitori, chinându-l amarnic! Vestea se va răspândi fulgerător și gura neastâmpărată a plebei îl va aduce—nolens, volens—în fața ședințelor nedreptei instanțe judecătorești, și-l vor purta prin fața sălbatecei tribune cu urlete și palme. Cum va putea fi martori când rânduiala dumnezeiască a ales fecioară fără vină și neprihănită? Mai crinală decât florile și mai albă de cât fulgii de zăpadă, rătăciți dintr'un cer de iarnă!

Toată evreimea îl va scuipa și copii îndemnați de părinți îi vor arunca cu praf în ochi. După ce-i vor spinteca hainele, călăii îl vor biciui, iar mai apoi îl va înghiți un mormânt negru și rece.

Sub povara obsedantă a acestor gânduri a fost Iosif, când încercase să abandoneze oficiul de protector al Preacuratei Orfane.

Maria nu cunoștea gândurile și întristarea, care-l munciseră pe Iosif, bătrânul sfânt și blând. Nu ghicise de unde isvorăște pârâul întristării. Un vis de răscruce, despicător de orizonturi, pe care Pronia l-a rânduit să-i schimbe albia hotărîrilor, îl opri pe loc pe Sfântul Bătrân. Dumnezeu descoperi planul economiei divine lui, și teslarul umil și modest din Nazaret l-a înțeles mai bine decât toți crainicii deșartei înțelepciuni de azi.

Cu capul plecat sub lumina luceafărului oprit de asupra ieslei, pe când păstorii murmurau cântece și imne leagănului sfânt, pe când magii se închinau și l dăruiau pe Prunc, Iosif gândea înlăcrămând trecutul, care-l frământase odată, când voise să părăsească pe Maria Sfântă. Fluturii de lumină se încurcau în părul bălai și înelat al Pruncului, sclipeau ca o

comoară jucăuse și săreau sprințari de pe o buclă pe alta. Zuluții, de un blond angelic, se voiau mângăiați de mama cea dulce. Prea mult îl îndrăgi luceafărul. Bulgări de lumină se spărgeau pe frunte, se prelungeau pe obraji, îi pârguiau și rămâneau în zâmbete de dincolo de cer, în colțurile gurii mici. Mama își trece meticulos mâna prin părul de mătase aurie. Pruncul zămbește. Pe cine va fi zărit pe aripile de lumină ale Luceafărului? Mănuțele mici bat o chemare. Luceafărul tremură pe-o gamă majoră de lumini, răspunsul unor mângăeri paterne. Iosif își ridică iarna din plete de sub bătaia luceafărului. O înțelegere îi luminează fața crispată de amarnice dureri: tatăl Copilului-Dumnezeu, din iesle, este Tatăl Ceresc, iar mama pruncului este Curata Fecioară.

Cortegiul pelerinilor își purtară închinarea târziu de tot, până 'n adâncă noapte.

Magii plecară pe căi lăturalnice, iar Irod va aștepta zădăric răspunsul lor, Regele așteaptă o zi, așteaptă două, trei... dar magii nu vor mai sosi. Recensământul nu-l mai interesează. Obsesia unui pretendent la tron îl sugrumă, îl înfierbântă ca pe o fiară sălbatecă. Sângele lui nu va costa mai mult decât al soției sale Mariana. Soarta lui nu va avea alt curs mai fericit decât al copiilor săi: Alexandru, Aristobul și Antipater, căzuți victime nebuliei tatălui lor.

Nu, nu!, nebunia nesăbuitului rege nu cunoaște șovăiala. Când s'a urcat pe tron 45 de Farisei, căpetenii ale Sanhedrinului, își găsiră moartea după gustul ieftin de moment al criminalului Rege.

Iată regele patricid! Pe însuși tatăl său îl otrăvește; frații săi au același soartă. Cum? atâtea nebune sacrificii pentru salvarea tronului și azi îmi stă în cale un minuscul pretendent? Regele e furios. Slugile nu-i mai pot intra în voe. Irod scâșni printre canini, un ordin scurt. Învățații, farisei, cărturarii, etc. sunt convocați de Rege într'un „Consiliu de Coroană“.

Când se lasă zorile, adunarea gălăg'oasă și mândră, părăsi sala festivă. Regele e lămurit: Astă seara se naște în Betleem un Rege Mare din Casa lui David.

Rămas singur, cu fruntea încrețită de gânduri, Regele se zbate de moarte. Tronul e în pericol.

„Toată armata să fie într'o clipă la dispoziția Regelui!“ Curtea freacă de la un capăt la celălalt. Pentru siguranța domniei nebunilor nici o viață nu valorează nimic. Totul pentru Rege. El să trăiască și să domnească! Cezarul însuși a spus odată: „Mi-ar plăcea să fiu mai bine, purcelul, decât

copilul lui Irod". Pentru apărarea nebunei domnii a lui Irod, căzură sub sabia propriului lor părinte însuși copii lui Iod. Dăruite streinul care se naște azi în Bstleem. Regele bătu ambițios din picior, fulgeră cu sabia, luciferic, un semn în văzduh, schișând profilul unei noi victorii. Curtea electrificată trecu la executare. Betleemul va fi asediat! Peste câteva ceasuri toți copiii, dela un an în jos vor sucomba martiric la un semn al Regelui nebun.

* * *

Obosit, sub povara nopților nedormite, Iosif se odihnea cu capul sprijinit de ieslea minunată. Se crăpa de ziuă. Se sculă, făcu pregătirile ce preced o călătorie lungă, și își invită însoțitorii. Visul îl neliniștise. Vor trebui să plece în Egipt. Maria se supune Respectabilului Bătrân fără nici-o rezervă. Peste câteva minute Sfânta Pereche și Pruncul erau pe drumul Egiptului. O zi bună de călătorie se anunța de dimineață. Pe drumul lung și alb, ca o coardă de lumină, Betleemul rămas în urmă se pitulă sub muchie de deal. Maica Preacurată, în siguranță, își strângea Pruncul cu drag în brațe și-l acoperea de sărutări. Un zâmbet trist dura pe buzele micuțe. Măinile bat ritmic, ca o scandare clasică; Iisus rânduie în cete îngerești paisprezece mii de prunci.

Betleemul scaldat de sânge nevinovat, rămase singur de Dumnezeuul său.

Misionar Eparhial,
Diacon ALEX. I. MARIN

SLAVA INTRU CEI DE SUS ... ȘI EROILOR NOȘTRI

Reflectând asupra aspectelor dubioase și repugnabile ale vieții cotidiene, nu-ți va fi greu să-ți faci îndubitabila convingere asupra deșertăciunilor ei, ce-au împins întreaga omenire pe făgașul anormalității și regresului, al demenției și exterminării ființei umane.

Paradoxul vremurilor noastre, alimentat de conștiințele pervertite și denaturate ale vizionarilor unor regimuri fără Dumnezeu, constituie o inevitabilă cauză

de dezagregare și dizoluție național morală a popoarelor îngenunchiate, nu de morala superioară a progresului integral, ci de ambianța concepțiilor strâmte și vulnerabile a materialiştilor și economiştilor venali, mercenarii iluziilor efemere, cu pretenții stupide de renovatori ai ansamblului simfonic de pe gama falsă a vieții în agonie.

Tragicul, împletit cu pofta lui Iuda, ne condamnă a fi martori oculari și inofensivi ai unei lumi care se deșiră, incapabilă de superioare eforturi de regenerare, consolidare și afirmare, prin dinamizarea forțelor creatoare, radiate de minte, inimă și voință, în cadrul disciplinei edificatoare a doctrinei creștine, de origină și esență divină.

În conjuctura actuală internațională a frământărilor și convulsiiunilor sângeroase, care au zguduit din temelii, odată cu popoarele Europei și ale întregului Glob pământesc și poporul cărui aparținem, România și-a clarificat atitudinea, alăturându-se «Axei», în războiul Epocal și Sfânt din răsărit, cu credința fermă în victoria finală, motivată de dreptatea cauzei sale ideologice și teritoriale.

Și într'adevăr, un războiu, de proporțiile celui actual, dotat cu o perfectă și ingenioasă montare de mașini și declanșat, nu fără intuiția exactă a ororurilor lui, pentru înalte rațiuni de securitate colectivă umană, nu poate fi numit altfel decât Epocal. iar, ținând seama de interesele vitale istorice ale Neamului nostru și de dorința de recreștinare a pravoslavnicei Rusii, el este așa cum l-a numit cel mai distins fiu al neamului, D-l Mareșal Antonescu: «Războiul Sfânt».

Și cu drept cuvânt, Sfânt este războiul acesta de reîntregirea Neamului, salvagardare a Ființei sale Național-Religioase și apărare a Culturii și Civilizației Europene, deopotrivă amenințate de Inamicul comun al omenirii: «Comunismul Moscovei Roșii», citat dela de altă dată a ortodoxismului fecund și fanatic, san-

ctuarul (?) de astăzi al experiențelor dureroase a celor fără Lege, Patrie și Dumnezeu, puși în solda progeneriturilor lui Moise, care, abil, lent și dechizat, credincioși secretelor mefistofelice ale lui Karl Marx, Engles, etc. și poruncii talmudice «Tob Șebegoim Harog», *pe cel mai bun dintre creștini, ucide-l*, i-a făcut nu numai inofensivi scopurilor lor de dominație a lumii, dar... (și aci stă tot răul) i-a transformat în instrumente oarbe în ajungerea acestor scopuri, și atârându-le de brâu Steaua lui David, le-a făcut educația în Loji sau în alte surogate internaționale, că fiecare Patrie trebuie să fie o Palestină și fiecare capitală un Ierusalim, în care spiritul acaparator al lui Iuda să înnalțe steagul roșu al compatriotului său Karl Marx, cu deviza: »Proletari, din toate țările, uniți-vă», pentru a declara război contra lui Dumnezeu, a desființa instituția familială, a anula proprietatea individuală, a readuce însu în sclavie și a încorona pe Hristos, pentru a doua oară, cu cununa de spini, scuipându-L în față, împovorându-L cu Crucea propriilor lor păcate, și, în sfârșit, a-L răstigni pe Golgota sclavajului obștesc.

Rusia ne prezintă această tragică realitate.

În asemenea condiții de viață, războiul purtat de Fii Patriei Noastre, contra hidrei bolșevice, este și rămâne un Război Sfânt.

Sângele lor ne este scump și ne doare, dar Patria, Credința noastră și Cultura Europeană, trebuiau apărate și puhoiul vrăjmaș din Răsărit trebuia oprit și aruncat peste Don și cât mai departe, oricâte jertfe ne-ar fi cerut.

Astăzi, să știe, că România, în fața lumii întregi, prin eroismul legendar al Fiilor Săi, a trecut cel mai riguros examen de vitalitate, care îi va da dreptul la cuvânt egal în fixarea cumpenei de echitabilă ordine în Europa de mâine.

Dar... Până atunci, va mai curge mult sânge, multe vistegii de artă consacrată vor mai fi încă dă-

râmate în lacuri de sânge și multă suferință, mizerie și moarte vor mai îndolia omenirea!

Și până atunci.. și de 1942 de ani și până la sfârșitul veacurilor. în preajma Nașterii lui Iisus Hristos, din anvonul justiției ortodoxe, tot mai puternic răsună și vor răsună cuvintele îngerești: «Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace și între oameni bună învoire», mesagiul divin, decretat la Nașterea, cea mai presus de fire, a Fiului lui Dumnezeu: Iisus Hristos Domnul.

Cât contrast între acest Mesagiu și între tragedia vieții actuale. El indică menirea omenirii; punându-l însă în lumină reflecțiilor de mai sus, imponderabil, constant și decisiv, ne răscolește întreaga ființă, determinându-ne la o stare contemplativă în care, cu ochii sufletului, putem vedea, cum undeva, departe, în Betleemul Iudeii, se lămurește, într'un Staul sărăcăcios, un Prunc aureolat, născut, iar nu făcut, care avea să recomande: **«căutați împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea lui și toate celelalte vi se vor adăoga.»**

Sublime cuvinte! în Istoria religiunilor de veacuri a omenirii, nu găsim elemente de comparație.

Războiul însă trebuie să-l continuăm, fiindu-ne impus de cotropitori și astăzi, constituie imperativul categoric al drepturilor noastre istorice de mâine și totdeauna în cadrul unei Româнии reîntregite în vechile-i hotare și strâns unită, ca un crez de Viață Național-Creștină, sub un singur Sceptru, Steag și Rege și comanda hotărâtoare a Mareșalului Conducător.

Realitatea tragică a vieții în genere și înalte rațiuni de Stat și Neam, în special, dacă Eroii Românismului, în preajma Nașterii Mântuitorului Hristos, îi spiritualizează în focul purificator al biruințelor glorioase obținute pe frontul de răsărit, nouă, celor rămași la veștele noastre, nu cumva, ne impune îndatorirea «de a

ne curăți simțirile», ridicându-ne din starea de putregai și degradare sub orice raport, pentru ca născuți suflați, cu demnitate creștină și românească, în cea mai sinceră accepție a cuvântului, să putem cinsti cu vrednicie și Nașterea Dumnezeescului Prunc și Jertfa sublimă pentru Patrie și Cruce a Bravilor Noștrii Eroii?

Atmosfera de totală corupție, jaf și destrăbălare, în care majoritatea își petrec viața, nu cumva constituie, raportată la jertfa de sânge a ostașilor și Nașterea Mântuitorului Hristos, un act criminal în fața Patriei și a lui Dumnezeu?

Să nu fie. Să ne curățim simțirile, să ne coborâm în noi înșine, să ne spiritualizăm viața cugetând, reflectând și lucrând în concordanță cu cântarea îngerească: **«Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace și între oameni bună învoire»**.

Sub forma celui mai înalt comandament, Nașterea lui Hristos, care luminează pe tot insul ce vine în lume, decretează armistițiu universal; războiul prea sălbatec pentru egalitate să înceteze, ca fiind de prisos și vătămător.

Necesar ar fi cel pentru ridicarea nivelului moral — spiritual, al celor ce fac parte de pe gama întreagă a vieții sociale.

Cere ca atare, o schimbare a sufletelor, a moralitatii, o creștinare integrală.

Înapoi, deci la creștinism. Apropiți pe om de Hristos și veți realiza adevărata civilizație umană, creatoare de bunuri spirituale, iar nu nimicitoare a acestora, cum se urmărește astăzi, într-o lume fără Dumnezeu, ar zice Domnul Profesor Universitar, Șerban Ionescu.

Să ne premenim sufletele în lumina adevărului, a frumosului și binelui evanghelic, lăsând să se opereze în noi și pentru noi marea taină a renașterii noastre

spirituale, — pentru ca, născuți spiritualmente fiind, să pășim cu deplină încredere spre Betleemul ceresc, unde descoperind «ieslea sălășluirii», cu smerenie să îngenunchiem în fața Pruncului Iisus, aducându-I drept daruri: Credință neprihănită, Duh umilit și Inimă înfrânt, cântând cu îngerii: **«Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pămând pace și între oameni bună învoire»**, îngenunchind, în acelaș timp, și în fața jertfei celor mai dragi Fii ai Neamului și descoperindu-ne, cu inimă caldă și recunoscătoare în fața Marilor Mutilați de război; căci ei defilează în rând cu cei ce au murit pentru reîntregirea, securitatea și consfințirea drepturilor noastre istorice, de azi și întotdeauna, precum și pentru biruința Crucii și Slava Sfintei noastre Biserici, adăogând, cu suprema lor jertfă, la aureola Patriei, laurii definitivei biruinți.

Renăscuți suflește, să le cinstim memoria, slăvindu-le faptele de sânge și de jertfă, odată cu prăzmuirea Nașterii Mântuitorului Hristos.

Preot Econom MIHAIL BURIC

Martorii Patimilor

Giovani Papini, cunoscutul scriitor italian, a cărui reputație a trecut granițele naționale, ne-a mai rezervat în 1941 un drept: să se traducă în românește și opera de rară frumusețe literar-religioasă Martorii Patimilor. Apă ută în editura Cugetarea, Georgescu Delafras, în bune condiții tehnice, cu pagini estetic rânduite, în stihuri ca de poezie, ca un prohod primăverin, lectura ei te fură, l. găsându-te cu cântecul frumos, al genialului autor. Volumul e dăruit și cu un portret sub care se înpletește autograful autorului. O recomandăm dela aceeaș tribună și ea nu trebuie să lipsească din casă.; mai ales din casa preotului.

Cu un preț derizoriu de numai 55 lei, sufletul are posibilitatea să se reconforteze, să se încălzească de duhul ei cald, să se ospătează din mirodeniile literare nebăntite pe care forța geniului lui Papini le-a dăruit din plin.

Cele 200 de pagini de artă aproape clasică, sunt rânduite în 7 capitole:

Capitolul I: Ispitirea lui Iuda. pag. 7, cuprinde un portret psihologic al lui Iuda, magistral dăltuit sub un smochin, în miezul unei zile calde, când se prezintă ispititor Satan, îndărjindu-l împotriva Dumnezeului său. Iuda încearcă să se degaje, să iasă din această luptă, din acest diabolic șah, dar performanța metodelor de ușurare e slabă: metoda satanei e gândită, strategică și Iuda cedează. Cu încă o ocazie diavolul scoboară în ochii Iudei, cu o critică degradantă pe toți Apostolii, ridicând cu un complex de false complimente persoana criminală a Trădătorului. Iuda fu convertit și ceasurile serii îl aflară vânzător, ursuz și criminal, la porțile palatului Caiafei.

Cap. II: Fiul Tatălui. pag. 37. Baraba odată slobozit încearcă să se pună din nou în slujba revoluționară contra Romanilor. Isgonit de Preoții Evr.ilor încearcă să se pună în legătură cu prietenii lui Iisus, cel ucis. Din contactul cu ei cunoaște că principiile creștine oprimă răzbnarea. Pe Baraba însă îl gonește setea de sânge. El moare sub zidurile palatului lui Pilat, de unde, înarmat, pândește pașii guvernatorului răzbunător.

Cap. III: Urechea lui Malco, pag. 57. Al-treilea martor, Ezechia, poreclit Maico, era mâna dreaptă a Marelui Preot. Luă parte activă la arestarea lui Iisus în speranța unor mari recompense. Rămas fără ureche ura îl va purta pe urma apostolilor până și în Grecia, iar Grecii îl vor zeflemisi: „Resemnează-te, Malco, ziceau ei: Regii au fost întotdeauna plătiți din pricina unei urechi. Adu-ți aminte de urechea regelui Midas și de urechea regelui Dion sos din Siracusa». La Roma Malco va cădea ucis puțin înaintea lui Petru socotit aproape ca un complice.

Cap. IV Cireneanul, pag. 86. După ce duce Crucea pe Golgota, vindecă pe fiul său Alexandru de friguri, cu umărul trudit de cruce, pe ogor săpând o fântână descopere o comoară și însfârșit de frică pleacă la Roma, unde Sf. Ap. Pavel îi va creștina. În casa sa primii creștini vor auzi mărturisirile unui martor ocular prețios. Tradiția creștină prinde viață.

Cap. V. Răzbunarea lui Caiafa, pag. 113. Crezuse Caiafa că asasinând pe Isus se va sfârși cu mișcarea lui. Dar ucenicii vor propovedui, Caiafa îi va întemnița, dar îngerii îi vor libera de multe ori. Singur Gamali el înclină spre oarecare blândețe. Caiafa vrea să apară prin minciunile și sofis-

tica sa, în fața lui Petru și Ioan, ca un conlucrător penfru răscumpărare. Din acest capitol șiretenia iudaică, tipică, se cunoaște din gura Caiafei. Autorul le-a prins-o într'un obiectiv unic „Eu și Iisus, spune Caiafa, eram înțelegi în fond”. Iată o minciună istorică, un caracter mârșav! Ce bine cunoști timpul, locul și oamenii criminali, asasinii ai lui Iisus, din acest capitol.

Cap. VI Nebunia lui Pilat, pag. 139. Inclînând să-l scape pe Isus, pentru că-l vedea urît de dușmanii Romanilor, Pilat va sfârși domnia din măcel în măcel. În drum spre Roma, chemat să fie judecat de Tiberiu, de teamă îl cuprinse nebunia. Este exilat în Galia. Excursionînd prin munți, Pilat își aminti că Seneca îi spusese că cine vrea să găsească adevărul trebuie să moară. Ocazia se ivi aci pe munți, își lepădă toga și încălțămîntea și se aruncă în adîncul unui loc din munți.

Cap. VII Legenda Marelui Rabin, capitol final ale cărui personaje sunt inventate, lucru ce reese din însăși nota autorului: Papa Celestin IV și rabinul Laleleatai ben Shaloni. Ce vrea autorul să prevadă? Viitorul unei creștinări masive semitice? Rabinul promite papei creștinarea neamului lui cu o condiție: să scoată din calendar săptămîna patimilor. Papa nu primește; nu concepe calendarul fără această săptămîna și nici aurul evreesc pentru biserică! Papa a cetit destule în sufletul reprezentativ de rasă — al Rabinului = ca să plîngă destul. Evreii vor rămîne evrei. Pe urma Rabinului, care iese grăbit spre ușă, Papa murmură:

„Oremus et pro perfidis Judaeis; ut Deus et Dominus noster auferat velamen de cordibus eorum...”

Cartea se încheie cu un capitol «Note», explicative la fiecare capitol.

Scrisă cu slovă de foc, caracteristică autorului nostru, oglindind toată perfidia oamenilor asasini ai lui Isus, toată patima rușinoasă a oamenilor contra Creatorului, cartea aceasta, deși mult mai mică în conținut, trece calitativ alături de celebra «Viață a lui Isus».

Discon ALEX. MARIN

Știri și Fapte

Aflăm că ostașii noștrii, cari luptă cu atâta vitejie pe îndepărtatul front din răsărit, cetesc cu multă plăcere ziarele, revistele și cărțile ce ajung prin grija celor din spatele frontului până la ei. Citindu-le, ei se încălzesc acolo din ele, la focul dragostei de țară și cu gândul la refacerea țării și la prestigiul neamului nostru, se ridică mai bravi, mai eroici și mai sublimi în fața hiarei apocaliptice din răsărit, hotărâți ca să o distrugă. Prin ei neamul nostru se ridică pe culmile gloriei.

Oare n'ar ti bine (pe lângă cei ce se îngrijesc de acest lucru) dacă din fiecare biserică, sau din fiecare sat s'ar ridica câte o mână, care din buzunarul propriu, sau chiar din colecte, să achite câte un abonament, ori să cumpere câte un stoc de cărți bune, sau de rugăciuni și să le timeată la adresa vreunui fiu al satului, sau la adresa vreunei unități ce luptă pentru biruința crucei și a neamului? Nimic nu e de prisos și niciodată nu facem prea mult pentru cei de acolo, care-și dau viața pentru noi și pentru țară.

* * *

Vremuri de prefaceri. Nu de mult s'a dat poruncă prin care se opresc înjurăturile. Aceasta e o măsură de curățire sufletească, numai dacă va fi ascultată și executată. Acesteia i-a urmat circulara Președ. Cons. de Miniștri Nr. 9386 / 942 C. C. altă poruncă, care pe lângă partea sufletească vizează și anumite atitudini exterioare. Pălării, ciorapi de mătase, dar mai ales fardarea exagerată, coafuri extravagante, rochii prea scurte, atitudini nepermise sau scandaloase, în cinematografe, în localuri, sau pe străzi, sunt puse la opreliște. Persoanele cu conduită incorectă vor fi identificate, iar cazurile de recidivă, vor fi îndrumate spre regim de corecție, școală de reeducare sau lagăr. Și în Japonia se spune, că în timpul verei au plecat două sute de mii de fete și femei de la orașe la sate, ca să ajute pe agricultori la munca câmpului. Prefacerile care se rostesc în calea viitoarei a popoarelor, cer și de la noi să ne aliniem în frontul muncii încordate și a seriozității desăvârșite și să lăsăm la o parte luxul și deșantarea.

* * *

Cartea. Cartea cea bună e o avere culturală pusă la îndemâna orcu. E un bun, ce intră tot deodată și în patrimoniu

public și în cel individual. Un pedagog, sau profesor al insului, dar și al poporului. De aceea e bine să ne îngrijim să avem numai cărți bune. De curând s'au luat măsuri ca toate cărțile scrise de autori evrei să fie scoase din bibliotecile publice. Bună poruncă. Dar ce minunat lucru ar fi, dacă această măsură s'ar resfrânge și asupra tuturor cărților de literatură proastă, imorală, senzațională etc. etc., scrisă direct în românește sau din traduceri, indiferent cine și de ce origină etnică e autorul, sau dacă Sf. Biserică ar înstitui o comisie de cenzură, permanentă, care să pună opreliști produsefor dăunătoare bunelor moravuri și pe lângă cei de mai sus să pună la stâlpul infamiei pe toți domnii cu ifose de savanți, de filosofi, de liber cugetători, sau de propovăduitori ai adevărului și care în realitate propoveduesc și erezii, care lovesc în credința noastră religioasă sau în sănătatea neamului nostru. N'ar fi bine oare ca acești domni cu toate operele lor să fie scoși afară din bibliotecile sufletești și din circulația publică? Sau măcar să fie arătați lumii ca atare? Acest lucru nu-l putem face numai noi cei care-l vedem individual și pe care ne doare — izolat — ci cu deplin succes îl va putea face numai Biserica, căreia nu-i lipsește nici caracterul de autoritate și nici cel de oficialitate.

* * *

Confesiuni admise în Transnistria. Prin ordonața No 89 Guvernământul Transnistriei, face cunoscut cum s'a reglementat chestiunea confesională în această provincie. Cine a împlinit vârsta de 18 ani și e stabilit în Transnistria, poate trece de la o confesie la alta, urmând să facă autentificarea actului de schimbarea confesiunii la notariat. Cultele recunoscute oficial aici sunt: Ortodox, Ramano-Catolic, Luteran, Gregorian-Armean și Mahomedan. Va fi oare o întrecere, se vor concura între ele cultele acestea recunoscute oficial, sau Transnistria va reveni în masă la prahoslavnica ei ortodoxie, ca să înceteze astfel după război și frecăturile confesionale și ideologice?

* * *

În Transnistria. Indrumarea spirituală a populației din această provincie și organizarea bisericeii ortodoxe au fost încredințate I. P. S. S. Mitropolitului Visarion Puiu. Prin aceasta încetează misiunea P. C. S. Arhimandritului I. Scriban, iar I. P. S. Mitropolit Visarion ocupând acest loc, e atașat pe lângă Comandamentul de căpetenie al Armatei și subordonat direct acestui Comandament precum și I. P. S. S. Patriarhului României. Această numire ne dă bune speranțe.

La Dubăsari. S'a înființat de curând un Seminar Teologic în acest oraș al Transnistriei, care funcționează anul acesta numai cu două clase. Acesta e primul Seminar Teologic înființat în Transnistria sub oblăduirea românească și poartă numele „Mitrop. Petru Movilă”. P. C. S. Pr. D. Cristescu de la biserica Sf. Vineri Herasca din București, a fost numit director la acest Seminar,

* * *

Palatul invalizilor. Din porunca Conducătorului Statului se va construi în București un mare palat, ce va costa peste 1 miliard lei și care după terminarea războiului va adăposti pe mării mutilați și invalizii ce nu vor mai fi în stare să-și agonisească prin propriile lor puteri pâinea cea de toate zilele. Aici vor găsi ei confort și azil construit după ultimile mijloace științifice și tehnice, ce le va face existența mai ușoară, iar cei cu invalidități parțiale, vor avea la îndemână secții de reeducare profesională, ce îi vor pune după putință în situația de a-și întrebuința facultățile sufletești și fizice ce le-au mai rămas, spre folosul lor.

* * *

Biserica Română din Berlin, numită „Jerusalim Kirche”, prin stăruința Guvernului și a patriarhiei noastre, a trecut în patrimoniul statului român și va servi pe viitor ca biserică parohială pentru românii ce locuiesc în capitala Germaniei. Guvernul nostru în înțelegere cu patriarhia, au luat și inițiativa de a se înființa pe lângă această biserică și un muzeu de artă religioasă. Conducerea acestor treburi a fost încredințată P. C. Pr. Vasilovschî, care a trecut ca paroh la această biserică.

* * *

Biserica Ortodoxă din Croația a fost declarată, biserică autocefală și are în fruntea ei un patriarh. Primul Patriarh al acestei biserici este Ermogen, fost episcop de Ecaterinoslav în Rusia. Sub jurisdicția sa are trei mitropolii și anume: Scrajevo, Brod și Petrovat, Biserica Ortodoxă Croată numără peste un milion și jumătate de credincioși și aceștia sunt foarte sățisfăcuți că au stăpânirea lor bisericească liberă și recunoscută.

Între cele opt scaune patriarhale, pe care le avem în prezent în toată biserica ortodoxă de răsărit, România ocupă primul loc, și pe viitor tot aici va fi epicentrul ortodoxiei. E sublim rostul pe care ni l-a rânduit Dumnezeu în sânul bisericii

creștine, și trebuie să ne silim să ducem ortodoxia pe culmile gloriei creștine.

* * *

Sub ocupație, monahii din Sf. Munte Athos se bucură din plin de autonomie. Atâta doar, că din cauza războiului, a crizei și a greutăților de aprovizionare, mai mult ca în alte părți, în Muntele Athos amenință foametea. Acolo avem și noi Români câteva schituri românești, iar acelea au un mitoc în București la schitul Darvari. Prin stăruința monahilor de la Darvari s'a trimis celor din Athos câteva vagoane de cereale.

* * *

Bulgaria. Reprezentanții adunați la congresul bisericii bulgare, au cerut: Să se rezolve situația bisericii, să i se acorde autonomia deplină, să i se creeze o patriarhie și să se înlocuiască calendarul iulian cu cel gregorian.

* * *

Patriarhul bisericii sârbești fiind în mănăstirea Racovița, ca deținut politic, are Sinodul acelei biserici locțiitorul său, care se îngrijește de cursul normal și de administrația tuturor treburilor bisericești. Ocupația germană nu pune nici un fel de greutate bisericii, în calea acțiunii ei de propovăduire și în îndeplinirea rostului și dogmatic, sau sfîntitor.

Pr. C. PĂSLARU

Circulări Protoieriilor

No. 7053 din 30 Noembrie 1942

Prea Cucernice Părinte,

Intrucât am constatat că personalul din această eparhie părăsește serviciul fără să aibă în prealabil concediu aprobat, vă invităm să puneți în vedere tuturor celor interesați că, pe viitor, vor trebui să Ni înainteze din vreme cereri pentru concediile de care au nevoie.

Toate aceste cereri, însoțite obligatoriu de conșimțământul celui ce suplinește, vor fi înaintate prin Protoieria respectivă, care-și va da avizul în ceea ce privește temeinicia motivelor invocate în cererea de concediu.

Cu arhierești binecuvântări.

Episcop-Locotenent.

(ss) EUGENIU

Consilier Referent,
(ss) Pr. Gh. Sorescu

No. 7067 din 30 Noembrie 1942

Prea Cucernice Părinte,

Intrucât am constatat că în cazuri de înmormântări a celor sinuciși, credincioșii se adresează direct Sfintei Episcopii, vă invităm să puneți în vedere tuturor cucernicilor preoți din acel protopopiat să-și îndrumeze enoriașii, ca în asemenea situații să se adreseze preoților respectivi, cari să raporteze Sf. Episcopii situația reală, cunoscând că aprobările nu se vor da decât în baza referatelor acestora și a certificatului medical, din care să se constate că sinucigașul nu a fost în deplinătatea facultăților sale mintale.

Cu arhierești binecuvântări.

Episcop-Locotenent,

(ss) Eugeniu

Consilier Referent
(ss) Pr. Gh. Sorescu

No. 7181 din 3 Decembrie 1942

Prea Cucernice Părinte,

În urma ordinului Prea Sfințitului Episcop-Locotenent, pus pe temeiul Nr. 7032 | 1942, se pune în vedere întregului per-

sonal bisericesc, că în termen de 30 zile dela primirea revistei „Tomis” pe luna Decembrie 1942, să înainteze, în caz că nu le-au înaintat, următoarele acte în original și copii, pentru completarea fișei de pensiuine :

1) Extractul de naștere eliberat de primărie.

a) În lipsa procurării acestuia se va înainta livrelul militar sau certificatul de absolvirea cursului primar din care să se constate : anul, luna, ziua, comuna și județul nașterii.

b) În lipsa și a acestora, se va acționa în judecată oficiul stării civile, unde a avut loc nașterea, la Tribunalul respectiv, ca să constate nașterea, sentința dată de Tribunal se va reînscris în registrele oficiului stării civile la primărie și ni se va înainta extractul de naștere.

2) Certificatul de naționalitate și origina etnică română eliberat de primărie.

3) Extractul de căsătorie și dacă este imposibilă procurarea lui se va proceda ca la punctul 1 al. b.

Dacă s'a produs recăsătorire, se va înainta și extractul de recăsătorie și extractul de deces sau divorț de prima soție, după cum este cazul.

4) Extractele de naștere sau deces ale tuturor copiilor rezultați din toate căsătoriile.

În caz că este imposibilă procurarea lor se va proceda ca la punctul 1 al. b.

Dacă parte din copii sunt căsătoriți, se va înainta numai pentru fete și numai extractele de căsătorie.

5) Una declarație purtând data și semnată de cleric din care să se constate următoarele : a) la cari instituții a servit cu salarii dela Stat, dela prima numire și până în prezeat ; b) timpul de când și până când a servit la fiecare ; c) timpul servit și la instituții, fără salariu dela Stat ; d) Câți copii are cu toții și dacă toți copii și soția sunt în viață în prezent ;

6) Ordinele de numire în diferitele posturi ce le-a ocupat ;

7) Dacă a servit în vreun războiu fiind și funcționar de Stat, va înainta un certificat din care să se constate precis datele mobilizării ;

8) Dacă a servit un timp cu salariu dela comună, parohie altă instituție, fără să i se fi făcut rețineri de 10 la sută pe seama casei pensiilor, va proceda astfel : a) va scoate un certificat dela instituția unde a servit fără salariu de timpul servit și salariile primite ; b) va scoate un certificat dela Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor de timpul servit cu rețineri de 10 la sută ; dacă timpul servit cu rețineri trece de 15 ani.

Ambele certificate se vor înainta cu petiție casei generale

de pensiuă a Ministerului de Finanțe, cerând să aprobe vărsarea a 10 la sută pe timpul cât nu s'au făcut rețineri; c) după primirea aprobării se va vărsa suma la Administrația Financiară iar recipisa împreună cu originalul aprobării primite dela Caso se vor înainta Sf. Episcopiei pentru completarea fișei de pensiuă.

P. Cucernicii protoierei și cucernicii preoți cari nu vor executa prezentul ordin circular în termenul arătat mai sus, adică 30 zile dela data luării de cunoștință din revista eparhială va suferi consecințe.

D. O.

Consilier Referent,
Preot Gh. Sorescu

Șef de Birou,
Nedescifrabil

No. 6974 din 26 Noembrie 1942,

Prea Cucernice Părinte,

Intrucât am constatat că o parte din personal, dintr'o greșită înțelegere, adresează corespondența oficială consilierilor referenți, vă invităm să puneți în vedere întregului personal clerical din acel protopopiat, ca toată corespondența să fie adresată Prea Sfințitului Episcop, întrucât faptul că Prea Cucernicii Consilieri semnează «din ordin» parte din corespondență, nu poate crea o confuzie în ceea ce privește formula de adresare către Șeful Instituției noastre.

Cu frățească dragoste,

Consilier Referent,
(ss) Pr. GH. SORESCU

No. 6556 din 12 Noembrie 1942

Prea Cucernice Părinte,

Observăm că ori de câte ori se întâmplă câte un caz de deces în personalul clerical, Prea Cucernicii

Protoierei nu raportează la timp acest fel de cazuri spre a se lua măsurile legale.

Pentru aceasta vă invităm să luați măsurile necesare și să raportați Sfintei Episcopii în termen de 5 zile dela deces, cazurile ivite, cunoscând că în caz contrariu Prea Cucernicii Protoierei cari nu se vor conforma întocmai acestui ordin, vor fi sancționați.

Cu arhieriești binecuvântări.

Episcop-Locotenent

(ss) † EUGENIU SUCEVEANUL

Consilier Referent

(ss) *Pt. Gh. Sornsen*

No. 7331 din 9 Decembrie 1942

Prea Cucernice Părinte,

Fiind informați că la unele protoierii sunt obligați preoții a aduce daruri în bani și alimente pentru Episcopii, cantine etc., vă punem în vedere că vă este cu dasăvârșire interzis a mai obliga pe viitor personalul bisericesc la asemenea donații.

Astfel de colecte se vor face, când va fi cazul, numai din ordinul și prin Sfânta Episcopie.

Cu arhieriești binecuvântări.

Episcop-Locotenent

(ss) † EUGENIU SUCEVEANUL

Consilier Referent

Preot C. Coadă

No. 7332 din 9 Decembrie 1942

Prea Cucernice Părinte,

Țara noastră trece prin grele încercări și are nevoie de ajutorul tuturor spre a trece peste ele. Pe lângă lupta pe care ostașii noștri o duc pe front, este un al doilea front, cel intern, la care trebuie să contribuie în primul rând Biserica.

Consiliul de Patronaj a organizat o operă de ajutorare a copilor săraci, prin înființarea de cantine școlare, dela care clerul nostru nu a lipsit cu contribuția sa materială și morală. Dar uneori nici nu s'a văzut această contribuție a bisericei, iar alte ori chiar a fost discutată, că pe terenul ajutorării săracilor, biserica nu este la înălțimea momentelor pe care le trăim.

Am luat inițiativa înființării în orașul Constanța, a unei cantine la care să fie hrăniți 60 elevi dela școlile secundare și care din cauza lipsei nu ar avea mijloacele necesare spre a se alimenta. Facem apel la cler și la toți drept măritorii creștini ai eparhiei noastre de a dona sume de bani și alimente, care se vor aduce direct la Constanța, la sediul cantinei, unde se vor primi donațiile, dându-se chitanță de cele primite. Cantina va funcționa în localul din str. Ștefan cel Mare No. 5 Constanța, închiriat de asociația preoților din județ.

Este o operă mare pe care o întreprindem, nădejdea ei este în ajutorul pe care-l va da clerul și așteptăm rezultatul apelului nostru.

Alimentele care trebuiesc pentru cantină sunt următoarele: mălai, făină de grâu, ulei, grăsimi de porc și carne de porc, sărată și afumată sau preparată în diferite feluri, păsări, legume și zarzavat.

Acest apel îl veți transmite în copie întregului cler din protoieria Prea Cucerniciei Voastre, iar prin inspecțiile pe care le veți face, veți îndemna la îndeplinirea obligației ce le-o facem, cerându-le și dovada de sumele sau materialele aduse la cantină.

Cu arhidrești binecuvântări.

Episcop-Locotenent

† EUGENIU

Consilier Referent

Preot C. Coadă

No. 7009 din 4 Decembrie 1942

Prea Cucernice Părinte,

În baza ordinului rezolutiv al Prea Sfințitului Episcop-Locotenent pus pe temeiul No. 7009 | 1942, vi se trimite — alăturat — în copie Deciziunea Ministerială No. 60280 din 14 Noiembrie 1942, primită pe lângă adresa Onor. Minister al Culturii Naționale și al Cultelor No. 60280 | 1942, cu privire la participarea preoților în Consiliile de administrație ale Băncilor Popu-

lare și Cooperative și vă invităm să o aduceți la cunoștința preoților din acel protopopiat spre știință și întocmai conformare a dispozițiilor din alăturata decizie.

D. O.

Consilier Referent,
Preot Gh. Sorescu

Șef de Birou,
Trifan St. Nicolae

Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor

DECIZIUNE

Noi, Profesor Ioan Petrovici, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Culturii Naționale și al Cultelor, având în vedere dispozițiunile art. 14 din Codul Funcționarilor Publici „Regele Mihai I”, pe temeiul aprobării Domnului Mareșal Antonescu, Conducătorul Statului, comunicată cu adresa Președinției Consiliului de Miniștri No. 14303 cc. din 9 Noembrie 1942.

DECIDEM:

Art. 1.—Membrii clerului tuturor cultelor pot funcționa ca membri în Consiliile de administrație ale Băncilor Populare și Cooperativelor, intrând în prevederile legii cooperatiei.

Le este însă cu desăvârșire interzis să dețină funcțiunile de: Director, Contabil, Casier și Cenzor la instituțiunile prevăzute în aliniatul precedent.

Art. 2.—Autorizațiile pentru funcționarea clericilor ca membri în consiliile de administrație ale Băncilor Populare și Cooperativelor, se acordă de către Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor individual, pe baza cererii motivate a reprezentanților cooperativei, însoțită de avizul eparhiei sau al forului superior bisericesc, de care depind.

Art. 3.—În tot timpul funcționării clericilor ca membri în Consiliile de administrație arătate la art. 1 din prezenta decizie, aceștia n’au dreptul să facă operațiuni de nici o natură cu Institutul de credit respectiv, din care ar rezulta foloase materiale pentru dâșșii.

Contravenienții la dispozițiunile acestui articol vor fi sancționați disciplinar, fiind puși în disponibilitate sau destituiți.

Art. 4.—Clericii care funcționează ca membri în Consiliile de administrație ale Băncilor Populare și Cooperativelor, nu pot primi decât indemnizații de transport sau deplasare efectuate în exercițiul funcțiunii fiind interzis a li se plăti jetoane de prezență pentru lucrările de consiliu, la care ei participă.

Art. V.—Toți acei membri ai clerului, care se dovedesc că nu aduc o contribuție reală și dezinteresată propășirii instituției unei cooperatiste, la care activează, vor suferi pe lângă retragerea autorizației de funcționare în Consiliu și sancțiuni disciplinare, în urma sesizării Ministerului de către organele cooperatiste în drept sau de către autoritatea bisericească competentă.

Art. 6 și ultim. Domnul Director al Cultelor Naționale este însărcinat cu executarea deciziunii de față.

Data azi 14 Noembrie 1942.

Ministrul Culturii Naționale și al Cultelor

(ss) Ion Petrovici

No. 60280 | 1942

p. conformitate,
(ss) Indescifrabil

No. 7126 | 942

Prea Cucernice Părinte,

Vi se trimite — alăturat — în copie, adresa Ministerului Afacerilor Interne—Subsecretariatul de Stat al Poliției și Siguranței cu No. 18117 | 1942, primită pe lângă adresa Onor. Minister al Culturii Naționale și al Cultelor No. 5689 | 1942 și vă invităm să o aduceți la cunoștința preoților din acel protopopiat, spre știință și întocmai conformare.

Cu arhieresti binecuvântări.

Episcop-Locotenent,

(ss) EUGENIU

Consilier Referent,
(ss) Pr. Gh. Soreseu

No. 18117 din 12 Octombrie 1942

Domnule Ministru,

Am onoare a vă face cunoscut că Președinția Consiliului

de Miniștri a hotărât ca funcționarii cari s'au dovedit de Justiție vinovați pentru fraudă, sau luare de mită, să fie ținuți timp de cinci zile în holurile Administrațiilor respective, cu cătușe la mâini, pentru a putea fi un exemplu pentru funcționari și public.

Spre a se putea executa la timp ordinul Președinției Consiliului d Miniștri, vă rugăm să binevoiți a da dispozițiunile necesare organelor Dvs. în sub ordine, că imediat ce s'au terminat cercetările preliminare și Parchetul a decis deschiderea acțiunei publice, să se anunțe Ministerul de Interne, Subsecretariatul de Stat al Poliției și Siguranței pentru punerea în executare a celor de mai sus.

Ministru Subsecretar de Stat
General de Corp de Armată
(ss) C. Z. VASILIU

pt. conformitate,
(ss) Marinescu

Posturi Vacante

Se declară vacant postul de diacon dela parohia Sf. Nicolae I, din orașul Constanța, pe data de 1 Ianuarie 1943; iar la parohia Sf. Dumitru Constanța, 2 posturi de cântăreți.

— Se declară vacant postul de cântăreț dela parohia Mircea Vodă, județul Constanța, pe data de 1 Ianuarie 1943.

— Se declară vacant postul de cântăreț dela parohia Pantelimonul de Jos, județul Constanța, pe data de 1 Decembrie 1942.

— Se declară vacant postul de cântăreț dela parohia Cotu Văii, județul Constanța, pe data de 1 Septembrie 1942.

— Se declară vacant postul de cântăreț dela parohia Ciobanu, județul Constanța, pe data de 1 Decembrie 1942.

— Se declară vacant postul de contabil din cancelaria Sfintei Episcopii Constanța.

— Se declară vacant postul de impiegat cu III Gradații de vechime în cancelaria Sf. Episcopii C-ța.

Mulțumiri

Sfânta Episcopie a Constanței, aduce mulțumiri Doamnei Voica Dima Zară și fiului său, Dumitru D Zară, din Comuna Buliga, Jud. Ialomița, pentru donarea unui frumos policantru în valoare de lei 21.000 lei, Bisericei din aceea comună.

Dumnezeu să le binecuvinteze frumosul gest, care poate fi luat ca exemplu și de ceilalți enoriași.

Sfânta Episcopie a Constanței recomandă clerului din Eparhie spre procurare, tabloul istoric, al Părintelui Econ. Gh. Niculescu, Str. Șerban Vodă No. 137 București, la prețul de 120 lei.

Tabloul este frumos ornat în culorile naționale și este astfel tipărit, încât poate fi complectat cu eroii din comună și așezat în biserică, potrivit și ordinului Onor. Minister al Afacerilor Interne No. 26.959 | 1942.

SPRE ȘTIINȚA

Revista apare sub îngrijirea Secției Culturale.

Schimbul de reviste, trimiteri de articole, abonamente și orice corespondență, se va adresa Revistei «Tomis» la Sfânta Episcopie, Constanța.

ABONAMENTUL:

1 an pentru preoți, epitropi și abonați particulari 120 lei

1 an pentru cântăreți 100 .

SFANTA EPISCOPIE — CONSTANTA

Onor
P. C. Sale
Domnului

Biblioteca Consiliului Central Tineret
Dr. Maria Proseti nr 63

Parohia _____

Comuna Bucuresti

Județul _____